

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATEI GENERALE
DOAMNA LAILA MEDINA
prezentate la 12 decembrie 2024¹

Cauza C-324/23 [Myszak]ⁱ

**OF,
EI,
RI**

împotriva

M.K., lichidator al Getin Noble Bank S.A., fostă Getin Noble Bank S.A.

[cerere de decizie preliminară formulată de Sąd Okręgowy w Warszawie (Tribunalul Regional din Varșovia, Polonia)]

„Trimitere preliminară – Protecția consumatorilor – Directiva 93/13/CEE – Clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii – Articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) – Contract de credit ipotecar indexat într-o monedă străină – Cerere de constatare a nulității contractului formulată de consumator – Cerere de măsuri provizorii având ca obiect suspendarea executării contractului – Măsuri provizorii – Directiva 2014/59/UE – Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare (DRRB) – Bancă aflată în rezoluție – Articolul 34 alineatul (1) literele (b) și (g) – Principii generale care reglementează rezoluția – Principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat («no creditor worse off») – Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Protecție jurisdicțională efectivă”

1. Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 6 alineatul (1) și a articolului 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii², precum și a articolului 34 alineatul (1) literele (b) și (g) și a articolului 70 alineatele (1) și (4) din Directiva 2014/59/UE³, care au instituit un cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții (denumite în continuare „instituțiile”).

2. Cererea a fost formulată în cadrul unui litigiu între OF, EI și RI (denumiți în continuare „reclamanții”), pe de o parte, și M.K., lichidatorul Getin Noble Bank S.A., pe de altă parte. Reclamanții, care sunt consumatori, au încheiat un contract de credit ipotecar indexat în CHF

¹ Limba originală: engleza.

ⁱ Numele din prezenta cauză este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

² JO 1993, L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273.

³ Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190, cunoscută și sub denumirea de „Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare” sau „DRRB”).

(franci elvețieni) cu banca pârâtă, din care însă nu au plătit până în prezent toate ratele convenite. Ei au introdus o acțiune în anulare împotriva acestui contract la instanța de trimitere pentru motivul că acesta conținea clauze abuzive. În timp ce procedura era în curs, Getin Noble Bank a făcut obiectul unei proceduri de rezoluție.

3. În aceste condiții, reclamantii au introdus o cerere de măsuri provizorii având ca obiect suspendarea obligațiilor lor pe durata procedurii pe fond. Aceste măsuri sunt calificate de dreptul național drept măsuri asigurătorii prin care reclamantii solicită suspendarea în cursul acestei proceduri a obligației lor de a plăti ratele lunare aferente creditului pe durata soluționării de către instanță a litigiului principal⁴.

4. Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă este posibil să se limiteze protecția de care beneficiază consumatorii în temeiul Directivei 93/13 atunci când banca în cauză face obiectul unei proceduri de rezoluție reglementate de Directiva 2014/59. Prin urmare, în prezenta cauză, Curtea este solicitată să stabilească un echilibru între efectele acestor două directive.

I. Cadrul juridic

A. Dreptul Uniunii

1. Directiva 93/13

5. Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13 prevede:

„Statele membre stabilesc că clauzele abuzive utilizate într-un contract încheiat cu un consumator de către un vânzător sau un furnizor [a se citi «de către un profesionist»], în conformitate cu legislația internă, nu creează obligații pentru consumator, iar contractul continuă să angajeze părțile prin aceste clauze [a se citi «potrivit dispozițiilor sale»], în cazul în care poate continua să existe fără clauzele abuzive.”

6. Potrivit articolului 7 alineatul (1) din această directivă:

„Statele membre se asigură că, în interesul consumatorilor și al concurenților, există mijloace adecvate și eficiente pentru a preveni utilizarea în continuare a clauzelor abuzive în contractele încheiate cu consumatorii de către vânzători sau furnizori [a se citi: «de către profesioniști»].”

2. Directiva 2014/59

7. Considerentele (3), (5), (10), (31), (48), (50), (51), (60) și (69) sunt relevante pentru prezentele concluzii.

⁴ Cronologia exactă a actelor în discuție nu este prevăzută în cererea de decizie preliminară. Cu toate acestea, din dosarul prezentat Curții reiese că Getin Noble Bank a făcut mai întâi obiectul unei decizii de declanșare a procedurii de rezoluție, iar ulterior a făcut obiectul unei proceduri de insolvență. Părțile au confirmat în ședință că cererea de măsuri provizorii a fost formulată între cele două proceduri.

8. Articolul 34 din această directivă, intitulat „Principii generale care reglementează rezoluția”, prevede la alineatul (1) literele (b) și (g) următoarele:

„Statele membre se asigură că, atunci când autoritățile de rezoluție aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție, ele iau toate măsurile necesare pentru a garanta că măsurile de rezoluție sunt luate în conformitate cu următoarele principii:

[...]

(b) creditorii instituției aflate în rezoluție suportă pierderi ulterior acționarilor, în conformitate cu ordinea priorității creanțelor acestora din cadrul procedurii obișnuite de insolvență, cu excepția cazului în care în prezenta directivă se prevede în mod expres altceva;

[...]

(g) niciun creditor nu suportă pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ar fi fost lichidată prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență conform mecanismelor de siguranță de la articolele 73-75”.

9. Articolul 37 din Directiva 2014/59, intitulat „Principii generale ale instrumentelor de rezoluție”, prevede la alineatele (1) și (3) litera (b) că autoritățile de rezoluție dețin competențele necesare pentru a aplica instrumentele de rezoluție, inclusiv instrumentul instituției-punte. Articolul 37 alineatul (6) din această directivă prevede că instituțiile de la care sunt transferate activele trebuie să fie lichidate în baza procedurii obișnuite de insolvență într-un termen rezonabil, ținând seama în același timp de necesitatea continuității serviciilor esențiale.

10. Articolul 70 din Directiva 2014/59, intitulat „Competența de a limita executarea garanțiilor reale”, prevede la alineatul (1):

„Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competența de a impune limitări creditorilor garantați ai unei instituții aflate în rezoluție în ceea ce privește executarea garanțiilor reale deținute în legătură cu activele respectivei instituții începând de la data publicării avizului de limitare în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită instituția aflată în rezoluție.”

11. Articolul 73 din Directiva 2014/59 stabilește norme privind tratamentul acționarilor și al creditorilor în caz de transfer parțial și aplicare a instrumentului de recapitalizare internă. În scopul de a evalua dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi urmat o procedură obișnuită de insolvență, articolul 74 din directiva menționată impune statelor membre să se asigure că este efectuată o evaluare de către o persoană independentă. Potrivit articolului 75 din Directiva 2014/59, statele membre se asigură că, în cazul în care evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 74 din această directivă stabilește că oricare dintre acționari sau creditori a acumulat pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi înregistrat dacă instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență, acesta are dreptul la plata diferenței din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției.

B. Dreptul polonez

1. Codul civil

12. Potrivit articolului 385¹ alineatul 1 din Ustawa – Kodeks cywilny (Legea privind Codul civil) din 23 aprilie 1964⁵, în versiunea consolidată⁶ (denumită în continuare „Codul civil”), clauzele dintr-un contract încheiat cu un consumator care nu au fost negociate în mod individual nu sunt obligatorii pentru consumator atunci când definesc drepturile și obligațiile acestuia într-un mod care contravine bunelor moravuri, cu încălcarea gravă a intereselor sale (clauze ilicite).

2. Codul de procedură civilă

13. Potrivit articolului 730¹ din Ustawa – Kodeks postępowania cywilnego (Legea privind Codul de procedură civilă) din 17 noiembrie 1964⁷, în versiunea consolidată⁸ (denumită în continuare „Codul de procedură civilă”):

„1. Orice parte sau participant la procedură poate solicita dispunerea unor măsuri asigurătorii, în cazul în care justifică *prima facie* cererea și interesul legal pentru dispunerea unor asemenea măsuri.

2. Se consideră că există un interes în dispunerea unor măsuri asigurătorii atunci când nedispunerea acestora va împiedica sau va îngreuna în mod serios executarea hotărârii pronunțate în cauza respectivă sau va împiedica sau va îngreuna în mod serios realizarea scopului procedurii în cauză.

[...]

3. La alegerea metodei de dispunere a măsurilor asigurătorii, instanța ține seama de interesele părților sau ale participanților la procedură, astfel încât să se asigure că titularul dreptului este protejat în mod corespunzător de lege și că debitorul nu este împovărat excesiv.”

14. Potrivit instanței de trimitere, articolele 731, 755 și 755² alineatul 1 din Codul de procedură civilă sunt de asemenea relevante pentru litigiul principal.

⁵ Dz. U. nr. 16, poziția 93.

⁶ Dz. U. din 2020, poziția 1740.

⁷ Dz. U. nr. 43, poziția 296.

⁸ Dz. U. din 2021, poziția 1805.

3. *Legea privind Fondul de garantare bancară*

15. Articolul 135 alineatele 1 și 4 din Ustawa z 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji⁹ (Legea din 10 iunie 2016 privind Fondul de Garantare Bancară, sistemul de garantare a depozitelor și rezoluția, denumită în continuare „Legea privind Fondul de garantare bancară”) prevede:

„1. Nu este necesară pronunțarea, în cadrul unei proceduri de executare sau al unei proceduri de dispunere a unor măsuri asigurătorii, cu privire la activele unei instituții aflate în rezoluție care a fost introdusă înainte de inițierea procedurii de rezoluție.

[...]

4. În perioada de rezoluție nu este permisă inițierea unei proceduri de executare silită și a unei proceduri având ca obiect măsuri asigurătorii împotriva entității în curs de restructurare.”

16. Potrivit articolului 142 alineatul 1 din legea menționată, Bankowy Fundusz Gwarancyjny (Fondul de garantare bancară, Polonia) poate suspenda dreptul de executare a garanțiilor reale aferente activelor unei instituții aflate în rezoluție pentru o perioadă care să nu depășească sfârșitul zilei lucrătoare următoare datei publicării avizului pe care l-a emis cu privire la suspendarea dreptului respectiv.

4. *Legea privind insolvența*

17. Articolul 146 alineatul 1 din Ustawa z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Legea din 28 februarie 2003 privind insolvența)¹⁰ (denumită în continuare „Legea privind insolvența”) prevede că procedura de executare silită a activelor ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței este suspendată în mod automat în momentul declarării stării de insolvență și încetează odată ce hotărârea privind insolvența a devenit obligatorie. Potrivit alineatului 2 al acestui articol, sumele nedistribuite care provin dintr-o procedură suspendată sunt transferate către masa bunurilor care face obiectul insolvenței. În conformitate cu alineatul 3, este interzis ca ulterior declarării stării de insolvență să se treacă la executare silită, cu excepția creanțelor specifice de întreținere sau de pensie.

II. **Situația de fapt din litigiul principal și întrebarea preliminară**

18. OF, împreună cu părinții săi RI și EI, au încheiat în anul 2007 cu Getin Noble Bank un contract de credit ipotecar cu o perioadă de rambursare de 360 de luni pentru suma de 185 375,71 zloți polonezi (PLN) (aproximativ 40 000 de euro) (denumit în continuare „contractul de credit în discuție în litigiul principal”). Acest contract de credit conținea o clauză de conversie a acestei sume în franci elvețieni (CHF) la cursul de cumpărare stabilit de bancă într-un tabel. Ratele lunare calculate în CHF erau rambursabile în PLN la cursul de vânzare a CHF, stabilit de asemenea în mod unilateral de această bancă, astfel cum figurează în tabelul băncii la data la care rata devine scadentă.

⁹ Dz. U. din 2016, poziția 996.

¹⁰ Dz. U. din 2022, poziția 1520, textul consolidat din 9 iunie 2022.

19. Împrumutul a fost destinat acoperirii unei părți din prețul de achiziție a unui imobil și acoperirii costurilor asociate cu contractarea împrumutului. Reclamanții din litigiul principal au fost informați, sub forma unui tabel comparativ, cu privire la incidența variațiilor ratelor dobânzii și ale cursului de schimb asupra contractului de credit.

20. La 29 septembrie 2022, Fondul de garantare bancară, acționând în temeiul Legii privind Fondul de garantare bancară, a emis o decizie de inițiere a procedurii de rezoluție în privința Getin Noble Bank folosind instrumentul instituției-punte. În temeiul acestei decizii, a fost creată o nouă entitate denumită VELO Bank S.A., căreia i-au fost transferate aproape toate drepturile și obligațiile pârâtei Getin Noble Bank, cu excepția însă a drepturilor patrimoniale rezultate din acțiuni reale, judiciare sau din delikte legate de contractele de credit și de împrumut exprimate în CHF sau indexate la cursul de schimb al CHF, inclusiv cele care fac obiectul unor proceduri civile, administrative, indiferent de data la care au fost introduse. Potrivit instanței de trimitere, aceasta înseamnă că activele Getin Noble Bank constau în principal în pretenții rezultate din contracte de credit care, la fel ca și contractul reclamanților, conțin clauze contractuale pretins abuzive care pot fi contestate retroactiv.

21. Potrivit declarațiilor de presă ale Fondului de garantare bancară, în termen de un an urma a fi depusă o cerere de declarare a insolvenței și de lichidare a Getin Noble Bank.

22. Reclamanții au introdus o acțiune la instanța de trimitere, solicitând constatarea nulității contractului de împrumut și obligarea la plata sumelor de 48 352,97 PLN și 27 171,82 CHF (care corespund unui procent de aproximativ 95 % din capitalul plătit), împreună cu dobânda legală pentru întârziere și cheltuieli de judecată. Reclamanții au arătat că contractul de credit conținea clauze abuzive în ceea ce privește indexarea cuantumului creditului într-o monedă străină. Suma solicitată reprezintă suma plăților efectuate de reclamanți. În subsidiar, reclamanții au solicitat să le fie acordată posibilitatea de a executa în continuare contractul, după eliminarea clauzelor abuzive din acesta.

23. Getin Noble Bank a solicitat respingerea acțiunii și a negat nelegalitatea clauzelor contractului.

24. După adoptarea deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție, reclamanții au introdus o cerere de dispunere a unor măsuri provizorii, solicitând ca cererea de constatare a nulității să fie garantată prin reglementarea drepturilor și a obligațiilor părților din proces pe durata procedurii pe fond. În special, aceștia au solicitat suspendarea obligației de plată a ratelor lunare prevăzute în contractul de credit pentru perioada cuprinsă între data introducerii acțiunii și cea a închiderii acesteia. În plus, reclamanții au solicitat să i se interzică pârâtei să emită un preaviz de reziliere și să publice la Biuro Informacji Gospodarczej (Biroul pentru Informații Economice, Polonia) o informație referitoare la nerambursarea împrumutului de către reclamanți în perioada cuprinsă între data dispunerii măsurilor provizorii solicitate și cea a închiderii procedurii.

25. Instanța de trimitere precizează că, în cadrul procedurii privind măsurile provizorii, instanța decide cu privire la măsurile asigurătorii pe baza unei demonstrații *prima facie* a afirmațiilor părților, ținând seama în același timp de ansamblul probelor strânse în cadrul procedurii pe fond. Potrivit instanței de trimitere: (i) reclamanții sunt consumatori, (ii) clauzele contractului de credit în discuție sunt abuzive, întrucât impun consumatorilor un risc de schimb valutar și permit băncii

să stabilească în mod arbitrar diferența de curs valutar¹¹, și (iii) modificările aduse contractului încheiat de părți nu au avut ca efect asigurarea validității clauzelor respective.

26. Instanța de trimitere arată că, având în vedere jurisprudența Curții, trebuie să fie posibilă dispunerea unor măsuri provizorii care să permită suspendarea pe fond a obligației reclamantilor de plată a ratelor lunare prevăzute pentru rambursarea împrumutului. Cu toate acestea, în conformitate cu articolul 135 alineatele 1 și 4 din Legea privind Fondul de garantare bancară, astfel cum a fost interpretat de instanțele naționale, atunci când o bancă se află în rezoluție, aceste instanțe trebuie să adopte o decizie prin care să constate că nu este necesar să se pronunțe asupra unei cereri de măsuri provizorii. Potrivit instanței de trimitere, o astfel de interpretare încalcă dispozițiile Directivei 93/13 și privează consumatorul de drepturile care îi revin în temeiul acestei directive.

27. În plus, instanța de trimitere arată că, dacă o măsură asigurătorie pentru o pretenție precum cea din procedura principală ar fi admisibilă în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, interpretarea articolului 135 alineatele 1 și 4 din Legea privind Fondul de garantare bancară care refuză o astfel de măsură ar dezavantaja consumatorii care sunt creditori în raport cu asemenea consumatori care sunt clienți ai băncilor ce sunt lichidate în cadrul unei proceduri de insolvență. Astfel, adoptarea unei atare interpretări ar fi contrară articolului 34 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2014/59.

28. În aceste condiții, Sąd Okręgowy w Warszawie (Tribunalul Regional din Varșovia, Polonia) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva [93/13], citite în lumina principiilor efectivității și proporționalității, precum și articolul 34 alineatul (1) literele (b) și (g) și articolul 70 alineatele (1) și (4) din Directiva [2014/59] trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia nu se poate admite o cerere de măsuri provizorii (constituirea unei garanții) formulată de un consumator împotriva unei bănci supuse unei proceduri de rezoluție cu scopul de a obține, pe durata procedurii jurisdicționale, suspendarea obligației de plată a ratelor de capital și a dobânzilor stipulate într-un contract de credit susceptibil să fie declarat nul de către instanță ca urmare a eliminării clauzelor contractuale abuzive din acel contract, numai pentru motivul că banca respectivă este supusă unei proceduri de rezoluție?”

III. Procedura în fața Curții

29. Reclamantii din litigiul principal, guvernul polonez și Comisia Europeană au depus observații scrise. Toate aceste părți au prezentat observații orale în cadrul ședinței care a avut loc la 17 octombrie 2024, la fel cum a procedat și pârâtul din litigiul principal.

¹¹ Clauzele în discuție sunt similare celor din contractul analizat în cauza în care a fost pronunțată Hotărârea din 3 octombrie 2019, Dziubak (C-260/18, EU:C:2019:819).

IV. Aprecieri

A. Cu privire la reformularea întrebării

30. Instanța de trimitere arată că articolul 135 alineatele 1 și 4 din Legea privind Fondul de garantare bancară constituie o transpunere incorectă a articolului 70 alineatul (1) din Directiva 2014/59.

31. În această privință, astfel cum au arătat guvernul polonez și Comisia, se pare că articolul 70 alineatul (1) din Directiva 2014/59 a fost transpus efectiv în dreptul polonez prin articolul 142 alineatul 1 din Legea privind Fondul de garantare bancară, care are un domeniu de aplicare temporal diferit de cel al articolului 135 alineatele 1 și 4 din legea menționată. În special, articolul 135 alineatul 1 din Legea privind Fondul de garantare bancară se referă la procedurile de dispunere a unor măsuri asigurătorii care au fost introduse înainte de inițierea unui proces de rezoluție, în timp ce articolul 135 alineatul 4 din această lege se referă la cererile formulate împotriva entității aflate în rezoluție pe durata rezoluției. Cu toate acestea, articolul 70 alineatul (1) din Directiva 2014/59 vizează o perioadă foarte scurtă, de la data publicării avizului de limitare¹² până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită instituția aflată în rezoluție.

32. În orice caz, subliniem că în cauza C-34/23¹³, o cauză recentă cu împrejurări de fapt similare cu cele din prezenta cauză, Curtea a fost solicitată să se pronunțe cu privire la interpretarea articolului 70 alineatul (1) din Directiva 2014/59 în raport cu articolul 135 alineatele 1 și 4 din Legea privind Fondul de garantare bancară. În ordonanța pronunțată în acea cauză, Curtea a constatat că litigiul principal viza o cerere de măsuri provizorii care în mod evident nu intra în domeniul de aplicare al articolului 70 alineatul (1) din Directiva 2014/59.

33. Curtea a precizat în mod specific că acțiunea principală, prin care reclamantii solicitaseră dispunerea de măsuri asigurătorii în legătură cu un contract de credit, nu privea nicio garanție. Curtea a adăugat că „un consumator care a introdus o acțiune în constatarea nulității contractului de credit ipotecar încheiat cu Getin Noble Bank nu are calitatea de «creditor garantat» al acestei bănci în sensul articolului 70 alineatul (1) din Directiva 2014/59”¹⁴. Curtea a statuat că litigiul principal nu intra în mod vădit în domeniul de aplicare al acestei dispoziții, astfel încât întrebarea preliminară, care privea exclusiv o interpretare a acesteia, nu prezenta nicio legătură cu obiectul litigiului¹⁵.

34. Astfel, este adevărat că debitorii, în cadrul unui contract de credit (care pot deveni creditori în cazul în care contractul de credit este declarat nul de către o instanță), pot fi considerați creditori potențiali sau chiar, în cele din urmă, creditori. Cu toate acestea, în ceea ce privește contractele de credit de consum, un creditor garantat, astfel cum a explicat Comisia în ședință, este un creditor sau un împrumutător care are un drept legal asupra bunurilor sau activelor debitorului. Prin urmare, se pare că reclamantii care nu au un drept legal asupra bunului în cauză nu sunt „creditori garantați” în sensul acestei dispoziții.

¹² Publicare efectuată în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) din Directiva 2014/59.

¹³ Ordonanța din 20 februarie 2024, Getin Noble Bank (C-34/23, EU:C:2024:203).

¹⁴ *Ibidem*, punctul 32.

¹⁵ *Ibidem*, punctul 33.

35. În speță, reclamantii, care sunt consumatori, solicită de asemenea măsuri asigurătorii cu privire la un contract de credit încheiat cu o instituție aflată în rezoluție. Prin urmare, la fel ca în cauza în care a fost pronunțată ordonanța menționată anterior, reclamantii din litigiul principal nu pot fi considerați „creditori garanțați”. Rezultă, *mutatis mutandis*, că articolul 70 alineatul (1) din Directiva 2014/59 nu are nicio legătură cu obiectul prezentului litigiu. În consecință, în conformitate cu această ordonanță recentă a Curții, prezenta cerere de decizie preliminară este vădit inadmisibilă în măsura în care privește această dispoziție. Întrucât articolul 70 alineatul (4) din această directivă se referă la exercitarea unei competențe în temeiul aceluiași articol, nici această dispoziție nu este relevantă pentru litigiul în discuție în prezenta cauză.

36. Prin urmare, întrebarea adresată de instanța de trimitere ar trebui reformulată astfel încât să se solicite în esență să se stabilească dacă articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13, citite în lumina principiului efectivității și coroborate cu articolul 34 alineatul (1) literele (b) și (g) din Directiva 2014/59, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări sau unei practici naționale care nu permite dispunerea de măsuri provizorii în vederea suspendării, pe durata procedurii judiciare, a obligației de plată în viitor a ratelor lunare pentru restituirea unui împrumut, numai pentru motivul că banca pârâtă face obiectul unei proceduri de rezoluție reglementate de Directiva 2014/59¹⁶.

37. Întrucât instanța de trimitere urmărește, prin intermediul întrebării preliminare, să stabilească interacțiunea dintre dispozițiile Directivei 2014/59 și cele ale Directivei 93/13, citite în lumina principiului efectivității, vom începe prin a examina aceste dispoziții și vom analiza apoi interacțiunea dintre ele.

B. Cu privire la interpretarea articolului 6 alineatul (1) și a articolului 7 alineatul (1) din Directiva 93/13

38. Curtea a statuat că articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că este necesar să se considere în principiu că o clauză contractuală declarată abuzivă nu a existat niciodată, astfel încât aceasta nu poate avea efect în ceea ce privește consumatorul. Prin urmare, constatarea pe cale judecătorească a caracterului abuziv al unei astfel de clauze trebuie în principiu să aibă drept consecință restabilirea în drept și în fapt a situației în care s-ar găsi consumatorul în lipsa clauzei respective. Obligația instanței naționale de a înlătura o clauză contractuală abuzivă care impune plata unor sume care se dovedesc a fi nedatorate determină în principiu un efect restitutoriu corespunzător în privința aceluiași sume¹⁷. S-ar putea afirma că, în cazul în care băncile își desfășoară activitatea în condiții normale, Curtea este în mod constant în favoarea protecției consumatorilor atunci când aceasta intră în conflict cu interesele instituțiilor financiare, în special în contextul clauzelor abuzive cuprinse în contracte¹⁸.

39. În speță, instanța de trimitere consideră că, în cazul în care ar constata caracterul abuziv al anumitor clauze din contractul de credit ipotecar în discuție, executarea celorlalte clauze ale contractului de credit ipotecar în discuție nu poate fi continuată după eliminarea clauzelor

¹⁶ Întrebarea reformulată nu include principiul proporționalității, care nu pare a fi relevant în scopul prezentei analize. A se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iunie 2023, Getin Noble Bank (Suspendarea executării unui contract de credit) (C-287/22, EU:C:2023:491), care conținea de asemenea o referire la „eficacitate și proporționalitate”.

¹⁷ A se vedea Hotărârea din 21 decembrie 2016, Gutiérrez Naranjo și alții (C-154/15, C-307/15 și C-308/15, EU:C:2016:980, punctele 61 și 62).

¹⁸ A se vedea de exemplu Hotărârea din 14 iunie 2012, Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349), Hotărârea din 14 martie 2013, Aziz (C-415/11, EU:C:2013:164), Hotărârea din 30 aprilie 2014, Kásler și Káslerné Rábai (C-26/13, EU:C:2014:282), Hotărârea din 21 ianuarie 2015, Unicaja Banco și Caixabank (C-482/13, C-484/13, C-485/13 și C-487/13, EU:C:2015:21), precum și Hotărârea din 26 martie 2019, Abanca Corporación Bancaria și Bankia (C-70/17 și C-179/17, EU:C:2019:250).

respective și va fi necesară anularea contractului în integralitatea sa. Prin urmare, prezentele concluzii se întemeiază pe premisa potrivit căreia instanța de trimitere este suficient de sigură cu privire la necesitatea de a constata nulitatea contractului de credit ipotecar în discuție, astfel încât un consumator ar putea solicita băncii rambursarea sumelor deja plătite în temeiul contractului respectiv.

40. În ceea ce privește aspectul legat de dispunerea de măsuri provizorii, dreptul Uniunii nu armonizează procedurile aplicabile examinării caracterului pretins abuziv al unei clauze contractuale. Prin urmare, acestea țin de ordinea juridică internă a statelor membre¹⁹, în temeiul principiului autonomiei procedurale a statelor membre, cu condiția însă ca ele să respecte principiile echivalenței și efectivității²⁰.

41. În special, în ceea ce privește principiul efectivității, trebuie subliniat că obligația statelor membre de a asigura efectivitatea drepturilor de care justițiabilii beneficiază în temeiul dreptului Uniunii implică, în special pentru drepturile care decurg din Directiva 93/13, cerința unei protecții jurisdicționale efective, consacrată la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), care se aplică mai ales în ceea ce privește definirea modalităților procedurale referitoare la acțiunile în justiție întemeiate pe asemenea drepturi²¹. Potrivit unei jurisprudențe constante, instanța națională sesizată cu un litigiu căruia i se aplică dreptul Uniunii trebuie să fie în măsură să dispună măsuri provizorii pentru a garanta deplina eficacitate a hotărârii judecătorești ce se va pronunța cu privire la existența drepturilor invocate în temeiul dreptului Uniunii²². Curtea a statuat că principiul protecției jurisdicționale efective a drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că acesta impune ca în ordinea juridică a unui stat membru să poată fi dispuse măsuri provizorii până în momentul în care instanța competentă se va pronunța asupra conformității prevederilor interne cu dreptul Uniunii, în cazul în care dispunerea acestor măsuri este necesară pentru a garanta deplina eficacitate a hotărârii judecătorești ce se va pronunța cu privire la existența acelor drepturi²³. În concluzie, instanța națională sesizată cu un litigiu căruia îi este aplicabil dreptul Uniunii trebuie să fie în măsură să dispună măsuri provizorii în vederea garantării deplinei eficacități a hotărârii judecătorești care urmează să se pronunțe cu privire la existența drepturilor invocate în temeiul dreptului Uniunii.

42. În plus, aspectul legat de dispunerea de măsuri provizorii în cadrul unei proceduri referitoare la drepturile conferite consumatorilor de Directiva 93/13 a făcut obiectul mai multor hotărâri ale Curții, printre care, recent, Hotărârea din 15 iunie 2023, Getin Noble Bank (Suspendarea executării unui contract de credit)²⁴, care a fost pronunțată ulterior prezentei cereri de decizie preliminară, dar care privește împrejurări de fapt relativ similare celor din speță²⁵.

¹⁹ A se vedea Hotărârea din 22 septembrie 2022, Vicente (Acțiune în plata onorariilor de avocat) (C-335/21, EU:C:2022:720, punctul 53 și jurisprudența citată).

²⁰ A se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2018, Profi Credit Polska (C-176/17, EU:C:2018:711, punctul 57 și jurisprudența citată).

²¹ Hotărârea din 22 aprilie 2021, Profi Credit Slovakia (C-485/19, EU:C:2021:313, punctul 54 și jurisprudența citată), și Hotărârea din 10 iunie 2021, BNP Paribas Personal Finance (C-776/19-C-782/19, EU:C:2021:470, punctul 29).

²² A se vedea Hotărârea din 15 ianuarie 2013, Križan și alții (C-416/10, EU:C:2013:8, punctul 107), și Hotărârea din 14 mai 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctul 297), care citează Hotărârea din 19 iunie 1990, Factortame și alții (C-213/89, EU:C:1990:257, punctul 21).

²³ Hotărârea din 13 martie 2007, Unibet (C-432/05, EU:C:2007:163, punctul 77 și punctul 2 din dispozitiv).

²⁴ C-287/22, EU:C:2023:491.

²⁵ Curtea s-a pronunțat în cauza menționată la 15 iunie 2023, și anume după decizia instanței de a adresa întrebarea preliminară în prezenta cauză la 26 octombrie 2022.

43. În cauza respectivă, Curtea a arătat că Directiva 93/13 se opune unei reglementări naționale care nu permite instanței de fond, competentă să aprecieze caracterul abuziv al unei clauze contractuale, să dispună măsuri provizorii, precum suspendarea unei proceduri de executare, atunci când dispunerea acestor măsuri este necesară pentru garantarea deplinei eficacități a hotărârii sale finale, această reglementare fiind de natură să aducă atingere efectivității protecției urmărite de directiva menționată²⁶. Curtea a subliniat de asemenea că poate fi necesar să se dispună astfel de măsuri în special atunci când există un risc ca acest consumator să plătească, în cursul unei proceduri jurisdicționale a cărei durată poate fi considerabilă, rate lunare cu o valoare mai ridicată decât cea efectiv datorată în ipoteza în care clauza în discuție ar trebui înlăturată²⁷.

44. Curtea a statuat că, prin urmare, protecția garantată consumatorilor de Directiva 93/13, în special la articolul 6 alineatul (1) și la articolul 7 alineatul (1) din aceasta, impune ca instanța națională să poată dispune o măsură provizorie adecvată, dacă acest lucru este necesar pentru a garanta deplina eficacitate a hotărârii care urmează să fie pronunțată în ceea ce privește caracterul abuziv al clauzelor contractuale²⁸. În special, Curtea a subliniat că dispunerea unei asemenea măsuri provizorii este cu atât mai necesară atunci când consumatorul menționat a plătit băncii în cauză un quantum superior celui al sumei împrumutate chiar înainte ca el să fi inițiat o procedură²⁹. Curtea a concluzionat în esență că o jurisprudență națională potrivit căreia se refuză dispunerea de măsuri provizorii având ca obiect suspendarea plății ratelor lunare datorate în temeiul unui contract de împrumut, deși aceste măsuri sunt necesare pentru garantarea protecției acordate consumatorilor prin Directiva 93/13, nu este în conformitate cu principiul efectivității și, prin urmare, nu este compatibilă cu articolul 6 alineatul (1) și cu articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13³⁰.

45. Rezultă că obligația statelor membre de a asigura efectivitatea drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, în special a drepturilor care decurg din Directiva 93/13, implică o cerință de protecție jurisdicțională efectivă, garantată de asemenea de articolul 47 din cartă, astfel încât, în cazul în care o procedură a fost inițiată de un consumator împotriva unei bănci având ca obiect constatarea nulității unui contract ca urmare a clauzelor abuzive cuprinse în contractul respectiv, instanța națională ar trebui să poată dispune măsuri provizorii de suspendare a executării unui astfel de contract de credit în cursul procedurii menționate.

46. Acestea fiind spuse, articolul 47 din cartă are efect direct într-o situație precum cea din speță³¹. Întrucât dreptul la protecție jurisdicțională efectivă garantat de această dispoziție nu este un drept absolut³², revine instanței naționale, în aplicarea dreptului Uniunii, sarcina de a evalua comparativ interesele în cauză și de a lua toate măsurile necesare pentru a garanta dreptul la protecție jurisdicțională efectivă. În ceea ce privește interesele aflate în joc în prezenta cauză, instanța de trimitere subliniază, pe de o parte, obiectivul eficacității rezoluției și în special al

²⁶ A se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iunie 2023, Getin Noble Bank (Suspendarea executării unui contract de credit) (C-287/22, EU:C:2023:491, punctul 41 și jurisprudența citată).

²⁷ *Ibidem*, punctul 42 și jurisprudența citată.

²⁸ *Ibidem*, punctul 43.

²⁹ *Ibidem*, punctul 52.

³⁰ *Ibidem*, punctul 55.

³¹ A se vedea prin analogie Hotărârea din 8 noiembrie 2022, Deutsche Umwelthilfe (Omologarea autovehiculelor) (C-873/19, EU:C:2022:857), în domeniul dreptului mediului, și Hotărârea din 20 februarie 2024, X (Lipsa motivelor de reziliere) (C-715/20, EU:C:2024:139), referitoare la Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată și la principiul nediscriminării.

³² Hotărârea din 5 septembrie 2024, Banco Santander (Rezoluția bancară Banco Populär II) (C-775/22, C-779/22 și C-794/22, EU:C:2024:679, punctul 80 și jurisprudența citată).

stabilității financiare a sistemului bancar și, pe de altă parte, protecția jurisdicțională efectivă a consumatorului. Prin urmare, este necesar să se examineze efectele care decurg din aplicarea Directivei 2014/59.

C. Cu privire la interpretarea dispozițiilor Directivei 2014/59

47. Instanța de trimitere arată că, în urma deschiderii unei proceduri de rezoluție în privința Getin Noble Bank, nu este autorizată, în temeiul articolului 135 alineatele 1 și 4 din Legea privind Fondul de garantare bancară, să dispună măsuri provizorii în favoarea consumatorilor. Prin urmare, întrebarea esențială în prezenta cauză este dacă, în cadrul aplicării Directivei 2014/59, drepturile consumatorilor pot fi limitate. În acest context, instanța menționată se referă în special la articolul 34 alineatul (1) literele (b) și (g) din Directiva 2014/59. Înainte de a analiza principiile prevăzute de această dispoziție, ar trebui analizat domeniul său de aplicare.

1. Cu privire la domeniul de aplicare al articolului 34 alineatul (1) literele (b) și (g) din Directiva 2014/59

a) Noțiunile „măsuri de rezoluție”, „instrumente de rezoluție” și „competențe de rezoluție” în sensul articolului 34 alineatul (1) din Directiva 2014/59

48. Cu titlu introductiv, trebuie arătat că articolul 34 alineatul (1) din Directiva 2014/59 face trimitere la trei noțiuni, și anume „instrumente de rezoluție”, „competențe de rezoluție” și „măsuri de rezoluție”. În opinia noastră, aceste trei noțiuni nu au același domeniu de aplicare, astfel încât, atunci când se utilizează un instrument al instituției-punte, această dispoziție se poate aplica competențelor și măsurilor de rezoluție și, prin urmare, actelor care privesc entitatea reziduală în discuție.

49. În primul rând, observăm că sintagma „măsură de rezoluție” înseamnă, potrivit articolului 2 alineatul (1) punctul 40 din această directivă, decizia de a supune o instituție sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) unei proceduri de rezoluție în conformitate cu articolul 32 sau 33, precum și aplicarea unui instrument de rezoluție sau exercitarea uneia sau mai multor competențe de rezoluție. În această privință, trebuie să se constate că sintagma „măsură de rezoluție” include, așadar, nu numai aceste instrumente și competențe, ci și decizia de a supune o instituție sau o entitate unei proceduri de rezoluție, aceasta devenind un termen generic care se referă la diferite acte referitoare la procedura de rezoluție.

50. În al doilea rând, sintagma „instrument de rezoluție” care figurează la această dispoziție înseamnă, potrivit articolului 2 alineatul (1) punctul 19 din directiva menționată, un instrument de rezoluție menționat la articolul 37 alineatul (3) din aceasta, și anume instrumentul de vânzare a activității, instrumentul instituției-punte, instrumentul de separare a activelor și instrumentul de recapitalizare internă.

51. În speță, se pare că instrumentul de rezoluție care a fost aplicat a fost instrumentul instituției-punte în sensul articolului 37 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2014/59 și în conformitate cu articolul 40 din aceasta. Cererea de măsuri provizorii în discuție în litigiul

principal se referă la active (un credit exprimat în monedă străină) care au rămas la Getin Noble Bank, și anume entitatea inițială (sau entitatea reziduală). În schimb, aceasta nu privește activele transferate instituției-punte, și anume Velo Bank, creată în contextul procedurii de rezoluție.

52. Potrivit articolului 37 alineatul (6) din Directiva 2014/59, interpretat în lumina considerentelor (50), (60) și (69) ale acestei directive, în cazul în care instrumentele de rezoluție menționate la alineatul (3) litera (a) sau (b) din prezentul articol sunt utilizate pentru a transfera doar parțial active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție, instituția sau entitatea reziduală de la care au fost transferate activele, drepturile sau pasivele trebuie lichidată în baza procedurii obișnuite de insolvență. Prin urmare, în speță, întrucât a fost utilizat instrumentul instituției-punte, activele rămase la Getin Noble Bank fac obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență.

53. Perioada ulterioară deciziei de aplicare a instrumentului instituției-punte și anterioară lichidării instituției sau a entității în cadrul procedurii de insolvență ar trebui, de asemenea, să intre sub incidența noțiunii de „instrument de rezoluție”, deoarece aplicarea instrumentului respectiv stabilește statutul entității reziduale în acea perioadă. Principiile enunțate la articolul 34 alineatul (1) literele (b) și (g) din Directiva 2014/59 nu mai sunt relevante în ceea ce privește activele rămase la instituția sau entitatea reziduală decât după începerea lichidării instituției sau a entității în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență.

54. În al treilea rând, articolul 34 alineatul (1) din Directiva 2014/59 se referă de asemenea la „competențe de rezoluție”, care, potrivit articolului 2 alineatul (1) punctul 20 din această directivă, sunt definite drept competențe în sensul articolelor 63-72 din aceasta.

55. În această privință, observăm că aceste din urmă articole cuprind o gamă largă de competențe.

56. În special, întrucât articolul 63 alineatul (1) litera (d) se referă la „competența de a transfera unei alte entități, cu consimțământul acesteia, anumite drepturi, active sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție”, se pare că noțiunea de „competențe de rezoluție” include decizia de a iniția o procedură de rezoluție în ceea ce privește banca pârâtă care utilizează o bancă-punte și actele care se referă la instituția aflată în rezoluție și la instituția sau entitatea reziduală înainte ca aceasta să fie plasată sub procedura obișnuită de insolvență.

57. Astfel, în măsura în care articolul 34 alineatul (1) din Directiva 2014/59 se referă la „măsurile de rezoluție”, la „instrumente de rezoluție” și la „competențe de rezoluție”, această dispoziție pare într-adevăr să se aplice deciziei inițiale prin care autoritățile naționale decid să supună entitatea unei proceduri de rezoluție. Aceasta se aplică de asemenea situației instituției sau entității reziduale înainte de lichidarea acesteia în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, și anume, în speță, Getin Noble Bank, și, prin urmare, examinării unei cereri de măsuri asigurătorii adresate instanței împotriva respectivei instituții sau entități reziduale.

58. În consecință, considerăm că principiile generale ce reglementează rezoluția, prevăzute la articolul 34 alineatul (1) literele (b) și (g) din Directiva 2014/59, se aplică unei situații în care reclamantii solicită măsuri asigurătorii (măsuri provizorii) în cadrul unei proceduri introduse împotriva unei entități reziduale înainte ca aceasta să fie lichidată în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, întrucât această entitate a făcut obiectul măsurilor, al instrumentelor și al competențelor de rezoluție ale autorităților naționale.

b) Noțiunea de „creditor” în sensul articolului 34 alineatul (1) literele (b) și (g) din Directiva 2014/59

59. Este necesar să se stabilească dacă consumatorii precum reclamantii, care au inițiat o procedură pentru a obține constatarea nulității contractului de credit în discuție ca urmare a clauzelor contractuale abuzive aplicate în cadrul acestuia, sunt „creditori” în sensul articolului 34 alineatul (1) literele (b) și (g) din Directiva 2014/59.

60. De regulă, noțiunea de „creditor” se referă la orice entitate sau persoană care are o creanță împotriva debitorului. În măsura în care, în speță, consumatorii în cauză solicită suspendarea obligației lor de plată a ratelor lunare viitoare pentru restituirea unui împrumut, aceștia par, la prima vedere, debitori. Cu toate acestea, din cererea de decizie preliminară reiese că reclamantii sunt *creditori potențiali*, întrucât procedura pe care au inițiat-o este foarte probabil să conducă la constatarea nulității întregului contract de credit în discuție.

61. Directiva 2014/59 nu definește în mod explicit tipul de obligații care dau naștere calității de creditor și, prin urmare, nu impune nicio limitare în această privință. Prin urmare, termenul de „creditor” trebuie interpretat astfel încât să includă și creditorii potențiali atunci când sunt consumatori și există o probabilitate ridicată ca cererea lor de constatare a nulității să fie admisă de instanța națională³³. Această interpretare este în concordanță cu obiectivele mai largi de asigurare a protecției și a tratamentului echitabil al tuturor părților interesate implicate în procesul de rezoluție prevăzut de Directiva 2014/59³⁴.

62. În speță, chiar dacă instanța națională nu s-a pronunțat încă în privința nulității contractului de credit în discuție în litigiul principal, cererea de constatare a nulității formulată de reclamantii este o acțiune în justiție formală care poate conduce la o schimbare a calității din debitor în creditor.

63. În consecință, reclamantii pot fi considerați creditori, în sensul articolului 34 alineatul (1) literele (b) și (g) din Directiva 2014/59, chiar dacă instanța nu s-a pronunțat încă în privința validității contractului de credit. Cu privire la acest aspect, trebuie arătat că numai instanța națională care este sesizată cu soluționarea litigiului are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, dacă, în speță, există o probabilitate suficientă ca debitorul să devină un astfel de creditor. Prezentele concluzii se întemeiază pe premisa potrivit căreia consumatorii în cauză sunt într-adevăr creditori în sensul acestei dispoziții.

2. Cu privire la conținutul principiilor enunțate la articolul 34 alineatul (1) literele (b) și (g) din Directiva 2014/59

64. Articolul 34 alineatul (1) din Directiva 2014/59 stabilește principiile generale care reglementează rezoluția, printre care, în primul rând, principiul potrivit căruia acționarii sunt primii care suportă pierderi [litera (a)], în timp ce creditorii suportă pierderi ulterior acționarilor, în conformitate cu ordinea priorității creanțelor acestora din cadrul procedurii obișnuite de insolvență, cu excepția cazului în care în prezenta directivă se prevede în mod expres altceva

³³ În această privință, suntem de acord cu argumentul reclamantilor prezentat în ședință, potrivit căruia calitatea de creditor rezultă din efectul restitutoriu pe care l-ar putea avea hotărârea viitoare a instanței naționale și, prin urmare, din efectivitatea protecției garantate de Directiva 93/13.

³⁴ A se vedea considerentele (5), (10), (31) și (48) ale Directivei 2014/59, care susțin interpretarea potrivit căreia această directivă urmărește să asigure protecția și tratamentul echitabil al tuturor părților interesate, reducând în același timp la minimum necesitatea unei intervenții financiare publice.

[litera (b)]. În al doilea rând, articolul 34 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2014/59 prevede „principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat” [principiul „no creditor worse off principle (NCWO)”], care impune ca procedurile de restructurare prevăzute de această directivă să fie desfășurate de autoritățile naționale astfel încât niciun creditor să nu suporte pierderi mai mari decât cele care ar fi fost suportate în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență. Acest principiu este considerat o piatră de temelie a regimurilor de rezoluție³⁵.

a) Compararea rezoluției cu tratamentul acordat în cadrul procedurii obișnuite de insolvență

65. Pe de o parte, principiile stabilite la articolul 34 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2014/59 privesc ordinea în care trebuie suportate pierderile, și anume, mai întâi acționarii, iar apoi creditorii. Acest principiu ar trebui interpretat în lumina principiului fundamental care stă la baza Directivei 2014/59, consacrat în considerentele (5) și (50) ale acesteia, potrivit căruia costurile de rezoluție a unei bănci trebuie să fie suportate în principal de acționarii băncii, iar nu de creditorii acesteia.

66. Pe de altă parte, principiul NCWO prevăzut la articolul 34 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2014/59 garantează că măsurile de rezoluție sunt concepute astfel încât creditorii să fie tratați cel puțin la fel de favorabil ca în cadrul procedurilor naționale de insolvență. Aplicarea sa implică o comparație între tratamentul de care a beneficiat un creditor în contextul rezoluției și tratamentul de care ar fi beneficiat în cazul unei proceduri obișnuite de insolvență. Principiul NCWO garantează că procesul de rezoluție este echitabil și previzibil, menținând un nivel de echivalență cu procedurile naționale de insolvență prin protejarea drepturilor creditorilor. Prin urmare, acest principiu este considerat o garanție esențială care asigură că măsurile de rezoluție nu sunt mai prejudiciabile pentru creditorii decât ar fi procedura obișnuită de insolvență.

67. Cu toate acestea, este important să se sublinieze că procedurile de insolvență constituie un domeniu de acțiune în care statele membre își pot exercita propriile competențe, întrucât legislația în materie de insolvență nu este armonizată la nivelul Uniunii³⁶. Prin urmare, articolul 34 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2014/59 este relevant numai pentru aprecierea egalității de tratament a creditorilor în situații de procedură de rezoluție și de procedură de insolvență în temeiul legislației naționale examinate de instanța de trimitere.

68. În această privință, instanța de trimitere consideră că dispunerea unei măsuri provizorii constând în suspendarea obligației de plată a ratelor aferente creditului în temeiul contractului în discuție în litigiul principal ar putea fi admisibilă în cadrul procedurii de insolvență³⁷. Prin urmare, o măsură națională care nu permite garantarea unei astfel de creanțe ar dezavantaja consumatorii

³⁵ Gortsos, C.V., „Banking Resolution: The EU Framework Governing the Resolution of Credit Institutions”, în Amtenbrink, F., Herrmann, C. și Repasi, R. (ed.), *The EU Law of Economic and Monetary Union* (New York, 2020; ediția online, Oxford Academic), <https://doi.org/10.1093/oso/9780198793748.003.0046>, accesată la 7 noiembrie 2024.

³⁶ Până în prezent, singurele acte din acest domeniu sunt Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (JO 2015, L 141, p. 19), care privește în principal chestiunea dreptului internațional privat în situații legate de procedurile de insolvență transfrontaliere, și Directiva (UE) 2019/1023 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 privind cadrele de restructurare preventivă, remiterea de datorie și decăderile, precum și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 (Directiva privind restructurarea și insolvența) (JO 2019, L 172, p. 18), care se referă la restructurarea preventivă a întreprinderilor.

³⁷ Trebuie arătat că, în ședința în fața Curții, părțile au fost în dezacord cu privire la admisibilitatea dispunerii de măsuri provizorii în temeiul dreptului național. Din susținerile părților rezultă că trebuie să se facă o distincție între dispunerea de măsuri provizorii cu privire la activele unei bănci aflate în procedură de insolvență, care pare a fi interzisă, și dispunerea de măsuri provizorii în ceea ce privește rambursarea împrumutului, care pare să fie permisă.

care sunt creditorii în raport cu astfel de consumatori care sunt clienți ai băncilor care sunt lichidate în cadrul unei proceduri de insolvență. Așadar, adoptarea unei asemenea interpretări ar fi contrară articolului 34 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2014/59³⁸.

69. Potrivit Directivei 2014/59, cuantumul datoriilor unei bănci față de creditorii este limitat de data publicării unei informări, care stabilește momentul în care creanțele și obligațiile creditorilor sunt evaluate în scopul rezoluției³⁹. Cu toate acestea, un consumator care plătește sume băncii după anunțarea rezoluției, pe baza unui contract care conține clauze abuzive, va suporta o creștere a valorii pierderilor sale. Astfel cum a arătat instanța de trimitere, în cazul unei proceduri obișnuite de insolvență, consumatorul ar putea invoca o măsură asigurătorie pentru a suspenda executarea contractului.

70. Din reglementarea națională în cauză rezultă că, în caz de rezoluție, nu poate fi dispusă nicio măsură de executare sau asigurătorie împotriva unei instituții aflate în rezoluție⁴⁰.

71. În consecință, un consumator care nu poate solicita o astfel de măsură se poate afla într-o situație mai puțin favorabilă decât creditorii unei entități supuse unei proceduri obișnuite de insolvență, întrucât acest consumator va fi obligat să execute contractul de credit fără posibilitatea de a obține o măsură asigurătorie, care conduce la o creștere continuă a creanței sale față de bancă, în pofida adoptării unei decizii de declanșare a procedurii de rezoluție.

b) Mecanismul de compensare ex post

72. Mecanismul de compensare prevăzut la articolele 73-75 din Directiva 2014/59 este esențial pentru aplicarea principiului NCWO. Acesta impune compararea tratamentului de care au parte creditorii în cursul măsurilor de rezoluție cu tratamentul de care ar fi beneficiat în cadrul procedurii obișnuite de insolvență. În acest scop, ar trebui luată în considerare reglementarea națională în materie de insolvență care ar fi fost aplicabilă în cazul în care aceste entități ar fi intrat într-o procedură obișnuită de insolvență.

73. În esență, compensația echivalează cu suma pierdută de creditorii, și anume diferența dintre suma pe care au recuperat-o efectiv în cadrul procedurii de rezoluție și suma pe care ar fi recuperat-o în cazul în care instituția ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență⁴¹. Prin urmare, acționarii și creditorii care suferă astfel de pierderi mai mari au dreptul la

³⁸ În această privință, chiar dacă cererea de decizie preliminară nu cuprinde explicații cu privire la relevanța articolului 34 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2014/59, dar este menționat în întrebarea preliminară, vom include această dispoziție în analiza noastră. Desigur, este posibil să se deducă că, din moment ce dispoziția menționată enunță ordinea în care creditorii trebuie să suporte pierderi, această instanță are îndoieli cu privire la efectele unei eventuale respingeri a cererii reclamanților, care sunt consumatori, în temeiul articolului 135 alineatul 4 din Legea privind Fondul de garantare bancară.

³⁹ A se vedea articolul 69 alineatul (1) din Directiva 2014/59 și articolul 83 alineatul (4) din aceasta, potrivit căruia autoritatea de rezoluție publică sau asigură publicarea unei copii a ordinului sau a instrumentului prin intermediul căruia este luată măsura de rezoluție, fie a unei informări care sumarizează efectele măsurii de rezoluție.

⁴⁰ A se vedea articolul 135 alineatele 1 și 4 din Legea privind Fondul de garantare bancară.

⁴¹ Principiul compensării acționarilor și creditorilor trebuie interpretat în lumina considerentelor (50) și (51) ale Directivei 2014/59. În special, considerentul (50) al acesteia prevede că acționarii și creditorii ar trebui să aibă dreptul de a primi drept plată sau compensare a creanțelor, în cadrul acestei proceduri, cel puțin suma pe care, conform estimărilor, ar fi recuperat-o în cazul în care întreaga instituție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență.

compensare *ex post*⁴². Un asemenea mecanism urmărește să echilibreze stabilitatea financiară și echitatea, asigurând faptul că, în timp ce instituția face obiectul unei rezoluții eficiente, creditorii sunt protejați.

74. În special, pe de o parte, procedura de rezoluție instituită prin Directiva 2014/59 este un instrument excepțional care vizează în primul rând asigurarea stabilității piețelor financiare în cazul în care o astfel de stabilitate ar putea fi compromisă ca urmare a intrării în dificultate a unei instituții transfrontaliere⁴³. Scopul procedurii de rezoluție este de a oferi autorităților publice un set de instrumente care să le permită să intervină suficient de timpuriu și de rapid pentru a asigura funcțiile financiare și economice critice ale instituției în cauză și pentru a limita efectele negative ale intrării în dificultate⁴⁴. Prin urmare, directiva menționată urmărește obiective mai largi în materie de stabilitate financiară, precum menținerea încrederii în sistemul financiar și evitarea riscului sistemic. Pe de altă parte, mecanismul de compensare prevăzut la articolele 73-75 din Directiva 2014/59 prevede măsuri de protecție esențiale pentru creditorii, asigurându-se că aceștia nu sunt tratați în mod inechitabil în timpul rezoluției unei instituții în curs de a intra în dificultate. Rezultă că mecanismul de compensare menționat anterior urmărește să asigure un echilibru între a permite autorităților să procedeze la rezoluția în interes public a instituțiilor în curs de a intra în dificultate și a proteja interesele financiare legitime ale creditorilor.

3. Cu privire la aplicabilitatea în prezenta cauză

75. În cazul în care, ca urmare a unei proceduri de rezoluție, activele reclamanților care rămân la entitatea reziduală suferă pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suferit în cadrul procedurii obișnuite de insolvență – aspect a cărui apreciere revine instanței naționale – reclamanții, în temeiul principiului NCWO, au dreptul la compensare *ex post*. Totuși, acest mecanism de compensare nu implică în mod necesar o protecție procedurală. Astfel, trebuie arătat că Directiva 2014/59 nu prevede dispoziții specifice în ceea ce privește măsurile provizorii solicitate de creditorii împotriva unei bănci aflate în rezoluție. Rezultă că măsurile legislative precum articolul 135 alineatele 1 și 4 din Legea privind Fondul de garantare bancară, care privesc chestiunea măsurilor provizorii solicitate de creditorii în cadrul unui litigiu cu entitatea reziduală având ca obiect obligații contractuale, nu intră în domeniul de aplicare al acestei directive.

D. Cu privire la găsirea unui echilibru între obiectivele de protecție a consumatorilor și procedurile de rezoluție

76. Astfel cum s-a arătat anterior⁴⁵, potrivit Directivei 2014/59, un creditor poate beneficia de o compensare *ex post* în cazul în care această persoană suferă pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suferit în cazul în care instituția ar fi fost lichidată în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență. Prin urmare, întrebarea esențială este aceea dacă mecanismul de compensare *ex post*

⁴² Articolul 73 litera (a) din Directiva 2014/59 impune statelor membre să se asigure că, în cazul unui transfer parțial de active și pasive către o instituție-punte, creditorii ale căror creanțe rămân la banca insolubilă „primesc ca soluționare a creanțelor lor o sumă cel puțin egală cu cea pe care ar fi primit-o dacă instituția aflată în rezoluție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență”. Prin urmare, creditorilor în cauză li se garantează compensarea pentru pierderea pe care o suferă ca urmare a transferului activelor potențial valoroase din masa bunurilor care face obiectul insolvenței. În temeiul articolului 75 și al articolului 101 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2014/59, orice diferență va fi plătită de mecanismele de finanțare a rezoluției. Mecanismele de finanțare a rezoluției sunt finanțate de instituțiile aflate sub supravegherea autorităților de rezoluție.

⁴³ A se vedea considerentul (3) al Directivei 2014/59.

⁴⁴ A se vedea considerentul (5) al Directivei 2014/59.

⁴⁵ A se vedea punctele 72-74 de mai sus.

prevăzut de această directivă asigură o protecție suficientă consumatorului care trebuie să efectueze plăți către entitatea reziduală pe tot parcursul procedurii în care acesta solicită anularea contractului pentru motivul că acel contract conține clauze abuzive.

77. În această privință, Hotărârea din 5 mai 2022, Banco Santander (Rezoluția bancară Banco Popular)⁴⁶, deși demonstrează că mecanismul de compensare *ex post* poate fi un instrument util, nu abordează caracterul suficient al acestui mecanism atunci când dreptul național se opune unor măsuri provizorii de suspendare a plăților în temeiul unui contract de credit. Întrucât adoptarea unei măsuri provizorii care permite suspendarea executării unui contract de credit constituie o chestiune diferită de compensarea *ex post*, care privește aspectele materiale ale restituirii, această hotărâre nu este relevantă pentru prezenta cauză⁴⁷.

78. Din observațiile orale ale părților prezentate în ședința în fața Curții reiese că articolul 135 alineatele 1 și 4 din Legea privind Fondul de garantare bancară nu transpune niciuna dintre dispozițiile Directivei 2014/59, ci constituie o normă care completează dispozițiile prevăzute de această directivă. Întrucât Directiva 2014/59 nu armonizează procedurile aplicabile măsurilor provizorii adoptate în cadrul procedurilor în care este implicată o bancă care face obiectul unei proceduri de rezoluție, aceste măsuri sunt reglementate de ordinea juridică internă a statelor membre.

79. În acest context, revine fiecărui stat membru, în temeiul principiului autonomiei procedurale a statelor membre, atribuția de a stabili modalitățile procedurii administrative și pe cele ale procedurii jurisdicționale destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii. Aceste modalități procedurale nu trebuie să fie însă mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor acțiuni similare prevăzute pentru protecția drepturilor întemeiate pe ordinea juridică internă (principiul echivalenței) și nu trebuie să facă practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii (principiul efectivității)⁴⁸.

80. În ceea ce privește principiul efectivității, astfel cum am arătat deja, obligația statelor membre de a asigura efectivitatea drepturilor de care justițiabilii beneficiază în temeiul dreptului Uniunii implică, în special pentru drepturile care decurg din Directiva 93/13, cerința unei protecții jurisdicționale efective, reafirmată la articolul 7 alineatul (1) din această directivă⁴⁹, care se aplică în special în ceea ce privește definirea modalităților procedurale referitoare la acțiunile în justiție întemeiate pe asemenea drepturi⁵⁰. În special, revine instanțelor naționale sarcina de a asigura efectul deplin al drepturilor care decurg din Directiva 93/13, interpretată în lumina articolului 47 din cartă, și de a lăsa neaplicate normele sau practicile naționale care interzic dispunerea de măsuri provizorii în vederea suspendării plăților în temeiul unui contract de credit pretins nelegal ca urmare a unor clauze abuzive⁵¹.

⁴⁶ C-410/20, EU:C:2022:351.

⁴⁷ A se vedea prin analogie Luarea de poziție a avocatului general Wahl în cauza Sánchez Morcillo și Abril García (C-169/14, EU:C:2014:2110, punctul 53), în care acesta a comparat căile de atac procedurale cu chestiunile de fond.

⁴⁸ Hotărârea din 6 octombrie 2015, Orizzonte Salute (C-61/14, EU:C:2015:655, punctul 46), și Hotărârea din 21 decembrie 2021, Randstad Italia (C-497/20, EU:C:2021:1037, punctul 58).

⁴⁹ A se vedea punctul 41 de mai sus.

⁵⁰ A se vedea prin analogie, în ceea ce privește Directiva 93/13, Hotărârea din 22 aprilie 2021, Profi Credit Slovakia (C-485/19, EU:C:2021:313, punctul 54 și jurisprudența citată). A se vedea de asemenea Concluziile noastre prezentate în cauza Všeobecná úverová banka (C-598/21, EU:C:2023:22, punctul 97 și urm.).

⁵¹ A se vedea punctul 41 și urm. de mai sus.

81. Desigur, în Hotărârea din 5 mai 2022, Banco Santander (Rezoluția bancară Banco Popular)⁵², Curtea a statuat că obiectivele de asigurare a stabilității sistemului bancar și financiar și de prevenire a unui risc sistemic sunt obiective de interes general urmărite de Uniune.

82. Acestea fiind spuse, trebuie să se constate că acea cauză în care s-a pronunțat hotărârea menționată privea o entitate creată după rezoluție, în timp ce creanța din prezenta procedură privește entitatea reziduală, care urmează să fie lichidată. Prin urmare, astfel cum a susținut Comisia în ședință, dispunerea de măsuri provizorii cu privire la activele acestei entități nu amenință stabilitatea financiară a sistemului bancar⁵³. În această privință, este important să se sublinieze succesiunea evenimentelor din litigiul principal, în care banca-punte a fost înființată imediat după adoptarea deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție, astfel încât, în cazul în care anumite categorii de debitori ar beneficia de măsuri provizorii care permit suspendarea plăților către această entitate reziduală, acest lucru nu ar afecta sănătatea financiară a entității nou-create. În plus, este esențial ca măsura provizorie în cauză să nu vizeze constituirea unei garanții asupra activelor existente ale băncii aflate în insolvență, ci doar suspendarea plăților viitoare ale consumatorului⁵⁴.

83. Aceeași distincție se aplică în ceea ce privește cauzele Novo Banco, în care creanțele referitoare la contracte erau îndreptate împotriva băncii-punte înființate de autoritatea națională⁵⁵. În cauzele respective, acțiunile consumatorilor nu puteau fi admise deoarece ar fi subminat stabilitatea sistemului financiar⁵⁶, în timp ce, în speță, cererea în cauză privește plățile către o entitate în temeiul unor clauze contractuale potențial abuzive, iar entitatea urmează să fie lichidată în orice caz. Prin urmare, considerațiile relevante în cauzele respective legate de obiectivul stabilității sistemului financiar nu sunt aplicabile în speță.

84. Rezultă că, astfel cum a arătat Comisia în ședință, în speță nu este necesar să se realizeze o evaluare comparativă între drepturile consumatorilor și stabilitatea financiară, din moment ce măsurile provizorii în cauză nu privesc decât suspendarea unei majorări a creanței unui consumator față de entitatea reziduală și, prin urmare, nu este amenințată stabilitatea financiară a sistemului bancar. Normele sau practicile statelor membre care completează dispozițiile Directivei 2014/59 nu pot împiedica efectivitatea protecției prevăzute la articolul 6 alineatul (1) și la articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13, citite în lumina protecției jurisdicționale efective consacrate la articolul 47 din cartă, atunci când cererile privesc astfel de măsuri provizorii și nu prezintă nicio amenințare la adresa stabilității financiare a sistemului bancar în sensul Directivei 2014/59.

⁵² C-410/20, EU:C:2022:351.

⁵³ În plus, această cauză nu privește o acțiune în despăgubire împotriva unei instituții aflate în rezoluție sau o acțiune în constatarea nulității contractului de subscriere de acțiuni, în temeiul dreptului național. Prin urmare, această cauză nu privește dispunerea unor măsuri provizorii de suspendare a executării unui contract, care este o măsură procedurală destinată să asigure protecția jurisdicțională efectivă a unei persoane.

⁵⁴ Instanța de trimitere a explicat că „măsura asigurătorie se referă la o pretenție nepecuniară pentru constatarea nulității contractului, iar o astfel de creanță nu are un efect patrimonial direct asupra celui aflat în insolvență”, adăugând în același timp că o astfel de „măsură asigurătorie nu constituie o garanție asupra activelor celui aflat în insolvență în sensul articolului 146 alineatul 3 din Legea privind insolvența”.

⁵⁵ A se vedea Hotărârea din 5 septembrie 2024, Novo Banco și alții (C-498/22-C-500/22, EU:C:2024:686, punctul 24). În ceea ce privește cauza C-500/22, Curtea a subliniat că creanța în discuție în litigiul principal în acea cauză rezultă dintr-un contract de vânzare care nu a fost încheiat cu entitatea reziduală, ci cu noua entitate, și anume Novo Banco, având ca obiect o obligațiune care, la data încheierii aceluși contract, făcea parte din patrimoniul Novo Banco.

⁵⁶ A se vedea în special punctele 142 și 143 din această hotărâre.

85. Cu toate acestea, în cauza C-287/22⁵⁷ menționată mai sus, Curtea a statuat că aprecierea necesității de a dispune o astfel de măsură provizorie trebuie efectuată *in concreto*, în lumina obiectivului de a asigura deplina eficacitate a deciziei care urmează să fie adoptată. Astfel, instanța națională trebuie să verifice dacă suspendarea obligațiilor consumatorilor este necesară pentru a asigura restabilirea situației de fapt și de drept a acestora, în special având în vedere riscul de a fi nevoiți să ramburseze o sumă mai mare decât suma împrumutată⁵⁸. Rezultă că, în temeiul Directivei 93/13, instanța națională trebuie să dispună măsuri provizorii care constau în suspendarea obligației de plată a consumatorului atunci când, pe de o parte, instanța trebuie să aibă indicii suficiente în ceea ce privește caracterul abuziv al uneia sau mai multor clauze contractuale, astfel încât să fie probabil că acel contract de împrumut este nul sau, cel puțin, că o rambursare a ratelor lunare datorate în temeiul acelui contract va trebui să fie acordată consumatorului în cauză⁵⁹.

86. În speță, în primul rând, astfel cum am arătat deja mai sus, instanța de trimitere pare să considere că, în virtutea unei viitoare hotărâri cu privire la clauzele abuzive ale contractului de credit în cauză, entitatea reziduală va trebui într-adevăr să ramburseze sumele plătite de consumatori în temeiul contractului respectiv. Prin urmare, această condiție pare să fie îndeplinită.

87. În al doilea rând, Curtea a statuat în cauza respectivă că revine instanței menționate sarcina de a stabili, având în vedere toate împrejurările speței, dacă suspendarea obligației consumatorului respectiv de a plăti aceste rate lunare pe durata procedurii în discuție este necesară pentru a garanta restabilirea situației de drept și de fapt în care s-ar fi găsit consumatorul menționat în lipsa acestei sau a acestor clauze. Astfel, aceeași instanță va putea ține seama în special de situația financiară a aceluiași consumator și de riscul la care el se expune, care constă în a rambursa băncii în cauză un quantum care îl depășește pe cel al sumei pe care a împrumutat-o de la aceasta⁶⁰.

88. În speță, instanța de trimitere a explicat că consumatorii vor rambursa în scurt timp (sau au rambursat deja) entității reziduale o sumă care depășește capitalul plătit. Prin urmare, instanța de trimitere este preocupată de faptul că, din cauza procedurii de insolvență la care este supusă Getin Noble Bank ca urmare a deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție, consumatorii nu vor putea recupera sumele transferate acestei bănci, care pot depăși activele ce urmează să fie distribuite între creditorii. Dacă acest lucru se materializează, sub rezerva verificării finale de către instanța de trimitere, nu se poate garanta deplina eficacitate a unei decizii prin care se constată caracterul abuziv al anumitor clauze ale contractului de credit în discuție în litigiul principal. Prin urmare, a doua condiție pare de asemenea să fie îndeplinită. Prin urmare, articolul 385¹ din Codul civil, care transpune Directiva 93/13 în dreptul polonez, ar trebui interpretat într-un mod care să asigure realizarea cât mai eficientă a obiectivelor acestei directive. În principiu, în temeiul Directivei 93/13, instanța de trimitere, sub rezerva unei verificări finale, ar trebui să dispună măsuri provizorii în prezenta cauză.

89. În această privință, în ședință, Comisia a susținut că, întrucât entitatea în cauză se afla în rezoluție potrivit Directivei 2014/59, măsurile provizorii admise ar trebui să se limiteze numai la garantarea creanțelor care se referă la ratele lunare legate de dobânzile aferente împrumutului, iar nu la obligațiile contractuale ale consumatorului de a plăti astfel de rate pentru valoarea capitalului împrumutat.

⁵⁷ Hotărârea din 15 iunie 2023, Getin Noble Bank (Suspendarea executării unui contract de credit) (C-287/22, EU:C:2023:491, punctul 59).

⁵⁸ *Ibidem*.

⁵⁹ *Ibidem*.

⁶⁰ *Ibidem*.

90. În acest context, este important să se ia în considerare riscul la care sunt supuși consumatorii de a fi nevoiți să ramburseze băncii în cauză o sumă care depășește suma împrumutată de la banca care face obiectul rezoluției, ce a fost supusă evaluării de către autoritățile de rezoluție. Prin urmare, în scopul eficacității rezoluției efectuate în temeiul Directivei 2014/59, se poate concepe rambursarea capitalului împrumutat prin intermediul unor rate lunare în timp ce procedura este încă în curs de desfășurare. Acestea fiind spuse, plata dobânzii de către consumator ar trebui, în orice caz, să fie suspendată pentru a se evita situația în care consumatorul plătește o sumă excesivă entității care urmează să fie lichidată. În concluzie, măsurile provizorii ar trebui să se limiteze la suma care depășește capitalul sumei împrumutate.

V. Concluzie

91. Având în vedere considerațiile care precedă, propunem Curții să răspundă la întrebarea preliminară adresată de Sąd Okręgowy w Warszawie (Tribunalul Regional din Varșovia, Polonia) după cum urmează:

Articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii și articolul 34 alineatul (1) literele (b) și (g) din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului, citite în lumina principiului efectivității și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă consacrat la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene,

trebuie interpretate în sensul că

se opun unei reglementări sau practici naționale care nu permite dispunerea unor măsuri provizorii în vederea suspendării, pe durata procedurii jurisdicționale, numai pentru motivul că banca pârâtă face obiectul unei proceduri de rezoluție, a obligației contractuale ale unui consumator de a plăti ratele lunare aferente unui împrumut care depășesc capitalul împrumutat de consumator, în măsura în care măsurile provizorii corespund ratelor lunare referitoare la dobânzile aferente împrumutului și cu condiția ca împrumutul să fi rămas la entitatea reziduală după adoptarea deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție.